Girona, reserva espiritual d'occident

L'afer del cartell del circ Raluy a Girona ens torna als temps de la censura franquista

Girona, reserva espiritual d'occident

El neopuritanisme es diferencia del puritanisme només en el prefixe, per la resta són iguals. Amb una excusa o altra, amb arguments basats en la religió catòlica o en la nova del sexisme, fa tres quarts de segle que -amb esporàdics oasis aperturistes, com els dels anys 80- es censura tot allò que tingui a veure amb el cos. Girona, que ja de per si ha estat sempre a l'avantguarda de la caspositat, s'entesta a liderar el trist rànquing, ara censurant un cartell de circ

L'alcaldessa de Girona voldria que les patinadores vestissin pantaló ample de pana i jersei de llana amb coll de cigne, també ample per descomptat, no fos que marquessin pit. Increïblement -per a ella- les dues patinadores del cartell del Circ Raluy van vestides ni més ni menys que de patinadores i això, és clar, és delicte de sexisme. A més del vestuari, l'alcaldessa Madrenas veu «reclam eròtic» en el gest de les patinadores, que ja se sap que les noies decents no somriuen mai, s'han de mostrar serioses com àvia estrenyida. Ja és mala sort que amb la de ciutats que tenen avui en dia alcaldessa, als gironins ens hagi tocat la que va estudiar al col·legi opusdeïstic de Les Alzines.

Si el circ Raluy conegués Girona, no se sorprendria que, després de recórrer tot Catalunya sense problema, en arribar aquí els acusin de sexisme. Girona, senyors del Raluy, ni enamora ni emociona, no es deixin enganyar. Girona atipa, sodomitza, avorreix, adorm, infantilitza, laxa i lobotomitza. La caspa de la Girona profunda, apilonada, taparia l'àngel de la catedral.

Una amiga comentava en relació a aquest fet que anem com els crancs. I no. Aquests animalons sembla que caminin enrere però van avançant. Nosaltres, i incloc tota la societat occidental però especialment els infortunats habitants d'aquesta Vetusta dels quatre rius, fem exactament el contrari: sembla que avancem i en realitat anem enrere.

Com d'enrere? Doncs més de mig segle pel cap baix, quan el nacionalcatolicisme pugnava perquè Espanya fos la reserva espiritual d'occident. Avui aquesta reserva és Girona, i amb les mateixes armes: eliminar de la vista la carn femenina. Els censors franquistes asseguraven fer-ho en favor de la «decència» i els actuals diuen que en contra del «sexisme», però qüestions semàntiques a banda, es tracta del mateix: d'impedir que les dones

mostrin carn. Al poc de saber-se la madrenada del cartell, van sortir a defensar-la les forces de la Girona profunda, i també uns anomenats Consell de la Igualtat i Xarxa de Dones, que deuen ser respectivament el Negociado de Censura i la Sección Femenina posats al dia.

S'ha instal·lat en la societat un moviment que en aparença defensa els drets de la dona i no és més que neopuritanisme, un tornar a les èpoques fosques en què uns quants dictaven les normes de moral a tota la resta. Com s'observa en les imatges que acompanyen aquest article, la lluita contra la luxúria no l'ha inventat l'ajuntament de Girona. Aquest no fa més que continuar la tasca del franquisme, que també per qüestions morals decidia què estava bé i què estava malament. Cartells de circ o cartells de cinema, la qüestió és deixar clar qui té el poder de dictar què és moral i què és immoral.

Els convergents no són massa diferents dels franquistes en temes de moral, només els han passat per sobre una pàtina de democràcia, tan feble que desapareix amb facilitat. Però els censors franquistes devien tenir vel·leïtats artístiques, i dibuixaven a sobre dels cartells. Així, una Romy Schneider nua sota la mirada d'Alain Delon, apareixia en la versió espanyola amb unes castes i espanyolíssimes calces i sostens, ja que encara que en la versió original no se li veia res, una dona decent mai no dorm despullada; a la Rita Hayworth de La dama de Trinidad no només li van allargar el vestit fins al coll, eliminant cada centímetre d'escot, sinó que el van pintar de negre, potser perquè el vermell es considerava sexy. De passada es va canviar el títol, ja que l'original Affaire in Trinidad podia donar a entendre que la protagonista tenia això, un affaire, cosa impensable en una senyora. Ni la diva del franquisme, Sara Montiel, s'escapava que un censor li tapés l'escot en les fotos.

L'ajuntament de Girona no deu tenir dibuixants en plantilla per vestir les germanes Raluy de pubilla catalana, que és el que tocaria. Potser podrien fer com els joves falangistes que assistien a l'estrena de Gilda i llançaven bosses de tinta a la pantalla quan Rita Hayworth es treia el guant. Només era un guant, sí, però l'argument era similar al de l'alcaldessa de Girona contra el cartell del circ: el gest era una provocació eròtica. D'altres resaven un parenostre pels que entraven a la sala, activitat que la Xarxa de Dones i els regidors podrien recuperar per als pecadors que vagin al circ.

No sé si entre els molts càrrecs de confiança que els convergents tenen entre ajuntament i Diputació n'hi ha algun encarregat de mesurar, cinta mètrica en mà, allò que els cartells deixen a la vista, o si ho fa l'alcaldessa en persona. No seria d'estranyar, després d'haver-la vist seguir amb fervor el Dia del Pilar tot posant insígnies a la Guàrdia Civil. Potser a la missa de Sant Narcís -on no falta mai exèrcit, església, policia, Girona profunda i representants municipals- hi anirà aquest any amb mantellina i rosari, com a signe de pietat alhora que de compromís amb eradicar la concupiscència de la vida dels gironins.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/10/23/girona-reserva-espiritual-doccident/810689.html?utm_source=rss